

Sygn. akt **III AUa 1986/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. insp. sąd. Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o wysokość świadczenia i odsetki

na skutek apelacji M. K. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 18 sierpnia 2014 r. sygn. akt VIII U 2360/11

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle, że prawo do ustawowych odsetek przyznaje od 26 stycznia 2011r.;
2. oddala apelację odwołującej M. K.;
3. zasądza od odwołującej na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej;
4. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz radcy prawnego M. J. kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w instancji odwoławczej.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	-------------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 maja 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wznowił M. K. wypłatę renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1.01.2011r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu do dnia 30.06.2012r.

Na skutek odwołania M. K. od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2014r. w sprawie VIII U 2360/11, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do ustawowych odsetek od przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 marca 2011r., sygn. akt VIII U 17594/06 renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od dnia 1 stycznia 2011r. do 19 maja 2011r. (pkt 1), w pozostałym zakresie odwołanie oddalił (pkt 2), wniosek odwołującej z dnia 13 sierpnia 2014r. o przeliczenie wysokości świadczenia przy przyjęciu wynagrodzenia za lata 1986-1990 przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. celem merytorycznego rozpoznania (pkt 3), przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz Kancelarii radcy prawnego M. J. w P. wynagrodzenie w wysokości 240 zł plus Vat tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z urzędu (pkt 4).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Odwołująca M. K. urodziła się w dniu (...) Odwołująca M. K. jest uprawniona do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W dniu 23.12.2009r. ubezpieczona M. K. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 12.05.2010r., organ rentowy przyznał M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.02.2010r. do 31.12.2010r., albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 28.04.2010r. stwierdziła całkowitą niezdolność do pracy w powyższym okresie.

Od powyższej decyzji M. K. wniosła odwołanie.

Wyrokiem z dnia 14.03.2011r., sygn. akt VIII U 17594/06, Sąd Okręgowy w Poznaniu w punkcie 2, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 12.05.2010r., w ten sposób, iż prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznał odwołującej do dnia 30.06.2012r.

Organ rentowy zaakceptował powyższe rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego i od wyroku tego nie wywodził apelacji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych otrzymał odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi w dniu 09.05.2011r.

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 13.05.2011r., wznowił M. K. wypłatę renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.01.2011r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu do dnia 30.06.2012r.

Płatność świadczenia odwołującej została ustalona na 25 dnia każdego miesiąca.

Organ rentowy dokonał wyrównania świadczenia rentowego za okres od dnia 01.01.2011r. do 31.05.2011r. w dniu 20.05.2011r. w kwocie 4.120,34 zł.

Należność ta została wyliczona w sposób następujący:

- od dnia 01.01.2011r. do 28.02.2011r. - 990,66 zł brutto x 2 = 1.981,32 zł

- od dnia 01.03.2011r. do 31.05.2011r. - 1021,37 zł brutto x 3 = 3.064,11 zł

Razem 5.045,43 zł

5.045,43 zł x 7,75 % = 390,99 zł

5.045,43 zł x 1,25 % = 63,07

$5.045 \times 18 \% = 908,10 \text{ zł}$

$908,10 - 46,33 \text{ (ulga podatkowa)} - 390,99 = 470,78 \sim 471 \text{ zł}$

$5.045,43 \text{ zł} - 471 - 454,09 = 4.120,34 \text{ zł.}$

Szczegółowe wyliczenie świadczenia rentowego przedstawia się w następujący sposób:

- Kwota bazowa $717,16 \text{ zł} \times 120,17 \% \text{ (wskaźnik wysokości wymiaru podstawy)} = 861,81 \text{ zł}$
- Udokumentowane miesiące składkowe ($161 \times 1,3 \% \text{)} : 12 \times 717,16 = 150,30 \text{ zł}$
- Miesiące hipotetyczne ($139 \times 0,7 \% \text{)} : 12 \times 861,81 = 69,89 \text{ zł}$
- $24 \% \text{ kwoty bazowej } 24 \% \times 717,16 = 172,12 \text{ zł}$
- Razem: $392,31 \text{ zł.}$

Kwota ta podlegała kolejnym waloryzacjaom począwszy:

- od dnia 01.09.1996r. $\times 115,2 \% = 451,94 \text{ zł} \times 102,8 \% = 464,59$
- od dnia 01.03.1997r. $\times 102,2 \% = 474,81 \times 105,2 \% = 499,50$
- od dnia 01.09.1997r. $\times 105,2 \% = 525,47$
- od dnia 01.03.1998r. $\times 105,25 \% = 553,06$
- od dnia 01.09.1998r. $\times 105,25 \% = 582,10$
- od dnia 01.06.1999r. $\times 108,7 \% = 632,74$
- od dnia 01.06.2000r. $\times 104,3 \% = 659,95$
- od dnia 01.06.2001r. $\times 112,7 \% = 743,76$
- od dnia 01.06.2002r. $\times 100,5 \% = 747,48$
- od dnia 01.03.2003r. $\times 103,7 \% = 775,14$
- od dnia 01.03.2004r. $\times 101,8 \% = 789,09$
- od dnia 01.03.2006r. $\times 106,2 \% = 838,01$
- od dnia 01.03.2008r. $\times 106,5 \% = 892,48$
- od dnia 01.03.2009r. $\times 106,1 \% = 946,92$
- od dnia 01.03.2010r. $\times 104,62 \% = 990,66$
- od dnia 01.03.2011r. $\times 103,1 \% = 1.021,37 \text{ kwota wynikająca z zaskarżonej decyzji z dnia 13.05.2011r.}$

Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej przyjęto najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 3 kolejnych lat kalendarzowych, który wyniósł $120,17 \% \text{ .}$

Wskaźnik podstawy wymiaru z najkorzystniejszych 5 kolejnych lat 1986-1990 wynosi $86,08 \% \text{ i jest niższy od przyjętego wskaźnika.}$

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia kwestii, czy odwołującej przysługują odsetki od należności z tytułu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przyznanej na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14.03.2011r., sygn. akt VIII U 17594/06.

Ponadto przedmiot sporu sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy wysokość oraz podstawa świadczenia rentowego odwołującej została ustalona w sposób prawidłowy w zaskarżonej decyzji.

W zakresie ustalenia prawa odwołującej do odsetek od należności z tytułu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy powoływał art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołująca przedłożyła do organu rentowego wszystkie niezbędne dokumenty stanowiące podstawę do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy w oparciu o zgromadzone dokumenty decyzją z dnia 12.05.2010r., przyznał M. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1.02.2010r. do 31.12.2010r. Od powyższej decyzji M. K. wniosła odwołanie. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14.03.2011r., sygn. akt VIII U 17594/06 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 12.05.2010r., w ten sposób, iż prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznał odwołującej do dnia 30.06.2012r.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w toku postępowania sądowego nie zostały ujawnione żadne nowe okoliczności, ani nie przedstawiono innych dowodów niż te, którymi dysponował organ rentowy. W niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności niezależne od organu rentowego. Już w momencie złożenia przez odwołującą wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, organ rentowy w oparciu o zgromadzone dokumenty miał możliwość wydania prawidłowej decyzji. Odwołująca spełniła wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania jej prawa do świadczenia do dnia 30.06.2012r. W niniejszej sprawie organ rentowy miał możliwość prawidłowego ustalenia uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy odwołującej w oparciu o zgromadzone dokumenty, a okoliczność, że wydał nieprawidłową decyzję i konieczność odwołania się ubezpieczonej do Sądu nie może powodować negatywnych konsekwencji dla odwołującej, pozbawiając ją prawa do odsetek.

Następnie Sąd Okręgowy rozważył czy wysokość oraz podstawa świadczenia rentowego odwołującej została ustalona przez organ rentowy w sposób prawidłowy w zaskarżonej decyzji, powołując przepisy art. 111 ust. 1, art. 21 i 53 oraz art. 15 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Jak wynika z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego przy obliczaniu świadczenia rentowego odwołującej uwzględniono kwotę bazową 717,16 zł pomnożoną przez 120,17 %, tj. wskaźnik wysokości wymiaru podstawy, co dało kwotę 861,81 zł. Odwołująca udokumentowała 161 miesięcy składkowych. Zatem $161 \times 1,3 \% : 12 \times 717,16 = 150,30$ zł. Ponadto uwzględniono miesiące hipotetyczne w ilości $139 \times 0,7 \% : 12 \times 861,81 = 69,89$ zł. W sposób prawidłowy przy obliczaniu świadczenia rentowego odwołującej uwzględniono 24 % kwoty bazowej. Zatem $24 \% \times 717,16$ wynosi 172,12 zł. Razem 392,31 zł. Kwota ta podlegała kolejnym waloryzacji począwszy od dnia 01.09.1996r. do 01.03.2010r. Następnie waloryzacja świadczenia rentowego została przeprowadzona od dnia 01.03.2011r. i pomnożona przez wskaźnik 103,1 %, co dało kwotę świadczenia w wysokości 1.021,37 zł. Taka kwota w sposób prawidłowy została uwzględniona w zaskarżonej decyzji. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej przyjęto najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 3 kolejnych lat kalendarzowych. Wskaźnik podstawy wymiaru z najkorzystniejszych 5 kolejnych lat 1986-1990 wynosi 86,08 % i jest niższy od przyjętego wskaźnika.

Ponadto organ rentowy w sposób prawidłowy przy obliczaniu wysokości świadczenia odwołującej zastosował jedną ulgę podatkową, gdyż w myśl przepisu art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010r., Nr 51, poz. 307 ze zm.) zaliczkę obliczaną (...) zmniejsza się o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek określonej w pierwszym przedziale obowiązującej skali podatkowej.

Zgodnie z art. 32 ust. 3 i art. 34 w/w ustawy organ rentowy nie jest uprawniony do stosowania miesięcznie ulgi podatkowej w wysokości innej niż 1/12 kwoty zmniejszającej podatek i to niezależnie od tego czy wypłaca należność za jeden miesiąc czy też następuje spłata świadczenia dotycząca kilku miesięcy. Wynika to w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości z art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 26.07.1991r., przy czym po upływie roku kalendarzowego następuje porównanie kwot zaliczek na podatek dochodowy należnych i pobranych (art. 34 ust. 12 w/w ustawy).

Mając na względzie treść powyższych przepisów, należy zauważyć, że w przypadku odwołującej nie ma możliwości zastosowania do obliczenia podstawy wymiaru renty, innej kwoty bazowej niż ta, która została przyjęta do obliczenia podstawy wymiaru wcześniej przyznanej renty, jak również nie ma możliwości obliczenia części stażowej od podstawy wymiaru ustalonej z zastosowaniem kwoty bazowej obecnie obowiązującej.

W niniejszej sprawie odwołująca nie wykazała prawdziwości swoich twierdzeń i nie wykazała inicjatywy dowodowej skierowanej na udowodnienie wysokości swoich zarobków zgodnie z treścią § 20 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49), które wpływałyby na zmianę wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż decyzja organu rentowego była niezasadna i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w punkcie 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do ustawowych odsetek od przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14.03.2011r., sygn. akt VIII U 17594/06 renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od dnia 1.01.2011r. do 19.05.2011r.

Z uwagi na to, że wysokość oraz podstawa świadczenia rentowego odwołującej została ustalona w sposób prawidłowy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w punkcie 2 wyroku oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Ze względu na okoliczność, iż w toku postępowania sądowego na rozprawie w dniu 13.08.2014r., odwołująca złożyła wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia przy przyjęciu wynagrodzenia za lata 1986-1990, który jest nowym żądaniem, dotychczas nie rozpoznany przez organ rentowy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., w punkcie 3 wyroku wniosku odwołującej z dnia 13.08.2014r. o przeliczenie wysokości świadczenia przy przyjęciu wynagrodzenia za lata 1986-1990 przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. celem merytorycznego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy, w części, tj. w pkt 1, zarzucając naruszenie art. 85 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z § 2 ust. 4 rozporządzenia MPiPS z dnia 1 lutego 1999 w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że datą początkową przyznanych odsetek jest dzień 1 stycznia 2011r., gdy tymczasem świadczenie jest wypłacane odwołującej w dniu 25 każdego miesiąca, a zatem organ rentowy pozostawał w zwłoce dopiero od dnia 26 stycznia 2011r. W oparciu o powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i przyznanie odwołującej prawa do ustawowych odsetek za okres od dnia 26 stycznia 2011r. do dnia 19 maja 2011r., ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację od powyższego wyroku wniosła także odwołująca, w części, tj. w pkt 2, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego art. 232 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z akt sprawy VIII U 1877/08 oraz nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność zweryfikowania prawidłowości podstawy wymiaru świadczenia, art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że organ rentowy prawidłowo dokonał wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej oraz naruszenie przepisów art. 15 ust. 1 i 6 oraz art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że w przypadku odwołującej nie ma możliwości ponownego przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia, a także naruszenie art. 32 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez jego błędną wykładnię. Wskazując na powyższe apelująca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez nakazanie organowi rentowemu ponownego wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia przy uwzględnieniu

najkorzystniejszego okresu wybranego z wszystkich okresów pracy oraz zastosowania prawidłowej ulgi podatkowej. Pełnomocnik odwołującej wniósł również o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu, w wysokości czterokrotności stawki minimalnej, oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku w pkt 1, zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c., o tyle, że prawo do ustawowych odsetek przyznano od 26 stycznia 2011r.

Organ rentowy, nie kwestionując uwzględnionego roszczenia o odsetki co do zasady, prawidłowo wskazywał, że datą początkowa należnych odsetek jest 26 stycznia 2011r., a nie jak przyjął Sąd Okręgowy – 1 stycznia 2011r.

W sposób szczegółowy zasady obliczania odsetek, o których mowa w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zostały określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104).

Zgodnie z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia - odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności (§ 2 ust. 4 ww. rozporządzenia).

Mając powyższe na uwadze należało podzielić pogląd apelującego pozwanego, że skoro w przypadku odwołującej świadczenie wypłacane było 25 dnia każdego miesiąca, to organ rentowy pozostawał w zwole z wypłatą świadczenia rentowego odwołującej dopiero od dnia 26 stycznia 2011r. W konsekwencji prawo do ustawowych odsetek od przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14 marca 2011r. renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, przysługuje odwołującej za okres od dnia 26 stycznia 2011r. do 19 maja 2011r., co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w pkt 1 na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Odnosząc się natomiast do apelacji odwołującej, Sąd Apelacyjny w całości uznał ją za niezasadną.

Apelująca kwestionowała wyrok Sądu Okręgowego w części, tj. w pkt 2, w którym oddalono odwołanie w części dotyczącej przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej.

Zdaniem Sądu Odwoławczego - chybione są wywiedzione w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że aby podstawa naruszenia prawa procesowego nadawała się do rozpoznania, skarżący powinien określić działanie (zaniechanie) Sądu, naruszające konkretny przepis postępowania i wskazywać - w nawiązaniu do hipotezy tego przepisu - na czym polegało jego naruszenie a także wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie. Innymi słowy, konieczne jest wykazanie, że uchybienie Sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czego apelująca nie wykazała.

Apelująca zarzucała naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z akt sprawy VIII U 1877/08 oraz nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność zweryfikowania prawidłowości podstawy wymiaru świadczenia oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, że organ rentowy prawidłowo dokonał wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej.

Odnosząc się do powyższego Sąd Apelacyjny wskazuje, że zarzuty apelującej sformułowane zostały bardzo ogólnikowo, przy czym apelująca zarzucając nieprzeprowadzenie dowodu z akt sprawy VIII U 1877/08 nie wskazała nawet czego dotyczyło wymienione postępowanie i na jaką konkretnie okoliczność miałby być dopuszczony dowód z akt sprawy. Z uzasadnienia apelacji wynika, że odwołująca domaga się prawidłowego wyliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, przy uwzględnieniu zarobków osiągniętych przez nią we wszystkich zakładach pracy w latach 1986-1990.

Zarzuty apelującej w istocie dotyczą zatem przeliczenia świadczenia przy uwzględnieniu wszystkich wynagrodzeń uzyskiwanych w latach 1986-1990.

Podkreślić jednak należy, że w pkt 3 wyroku, nie zaskarżonym przez apelującą, Sąd Okręgowy wniosek odwołującej z dnia 13 sierpnia 2014r. o przeliczenie wysokości świadczenia przy przyjęciu wynagrodzenia za lata 1986-1990 przekazał do ZUS celem merytorycznego rozpoznania. Ze względu na okoliczność, iż w toku postępowania sądowego w dniu 13 sierpnia 2014r. odwołująca złożyła wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia przy przyjęciu wynagrodzenia za lata 1986-1990, Sąd Okręgowy uznał, że jest to nowe żądanie, dlatego na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. należało przekazać przedmiotowy wniosek organowi rentowemu celem merytorycznego rozpoznania.

Apelująca zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. nie wskazała także na czym miałyby polegać naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, czy też jakie konkretnie dowody zostały przez Sąd Okręgowy ocenione w sposób sprzeczny z powołanym przepisem. Nie jest w tym zakresie wystarczające powoływanie się ogólnikowo na ustalenie przez Sąd Okręgowy, że organ rentowy prawidłowo dokonał wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej.

Również zarzuty naruszenia powołanych przepisów prawa materialnego art. 15 ust. 1 i 6 oraz art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i art. 32 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie są zasadne.

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ustalenia prawne Sądu I instancji, bez potrzeby ponownego ich powoływania, podkreślając jedynie, że w przypadku odwołującej nie ma możliwości zastosowania do obliczenia podstawy wymiaru renty, innej kwoty bazowej niż ta, która została przyjęta do obliczenia podstawy wymiaru wcześniej przyznanej renty, jak również nie ma możliwości obliczenia części stażowej od podstawy wymiaru ustalonej z zastosowaniem kwoty bazowej obecnie obowiązującej. W niniejszej sprawie odwołująca nie przedłożyła do odwołania żadnych nowych dowodów dotyczących wysokości wynagrodzenia w okresie od 1986r. do 1990r., które mogłyby wpłynąć na zmianę wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej. Z tych względów w niniejszym postępowaniu nie było podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelującą, bowiem sąd orzekający w sprawie oceniał dokumenty dotychczas zgromadzone w aktach sprawy.

Dodatkowo dodać w tym miejscu należy, że ponieważ wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2014r. - jak wskazywano wyżej - złożyła wniosek o przeliczenie wysokości świadczenia przy przyjęciu wynagrodzenia za lata 1986-1990, który jako nowy wniosek o przeliczenie świadczenia został przekazany do ZUS celem rozpoznania, to w postępowaniu zainicjowanym tym wnioskiem odwołująca może przedkładać nowe dokumenty na okoliczności wysokości wynagrodzeń w przedmiotowym okresie i inne dowody celem wykazania zasadności swych twierdzeń.

Odrębną kwestią jest natomiast ocena prawidłowości przeliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego odwołującej w niniejszym postępowaniu, bowiem - jak podkreślano - sąd orzekający w sprawie oceniał dokumenty dotychczas zgromadzone w aktach sprawy.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzuty apelującej nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, co skutkowało oddaleniem jej apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Dodatkowo Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Poznaniu), na rzecz radcy prawnego M. J. kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu apelacyjnym udzielonej odwołującej z urzędu na podstawie § 2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zasądzenia wynagrodzenia w wysokości czterokrotności stawki minimalnej zgodnie z wnioskiem, uznając,

że nakład pracy pełnomocnika i charakter niniejszej sprawy uzasadniają przyznanie wynagrodzenia w wysokości stawki minimalnej.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
-------------------------------------	-------------------------	-------------------------------